

HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA. No. 2.

Tuhkapöperö.

CLOUBERG & K^o. (W. HOVING), WIIPURI.

Tuhkapöperö.

Oli kerran mies ja vaimo. He elivät yhdessä sangen onnellisina. Heillä oli kaunis tytär. Mutta sitte vaimo sairastui ja kuoli. Jonkun ajan kuluttua mies otti toisen vaimon, jolla oli kaksi tyttärtä.

Tämä uusi vaimo ja hänen tyttärensä ei voinut kärsiä entistä tyttärtä, ja olivat häntä kohtaan sangen ilkeitä.

Hänen täytyi asua keittiössä kaikki päivät, tehdä kaikki raskaimmat työt, nousta varhain aamulla, keittää ja pestä.

Yönsä hän sai maata kylmässä ete-hisessä. Sieltä hän aina nousi keittiön pankolle lämmittelemään ja nokeutui siellä. Sen vuoksi äitipuoli tyttären kutsui häntä Tuhkapöperöksi.

Kerran isä lähti kaupunkiin ja kysyi tyttäriltä, mitä he haluaisivat tuomisiksi. Toinen tahtoi kauniit vaatteet toinen koreat helmet. Tuhkapöperö vain pyysi isän tuomaan tuomen oksan. Isä täyttikin toivomuksen. Nyt sisarpuolet laittautuivat koreiksi, mutta Tuhkapöperö istutti tuomen oksan äitinsä haudalle ja kasteli sitä joka päivä kyyneleillään.

Ja tuomen oksasta kasvoi iso puu, ja joka kerran kun Tuhkapöperö kävi äitinsä haudalla suremassa, lensi puun oksalle lintu ja lohdutti häntä.

Sattuipa kerran niin, että kuningas piti suuret juhlat, joihin kutsutti kaikki neitokset valtakunnastaan. Kuningaan poika tahtoi valita itselleen morsiamen. Molemmat sisarpuolet koristeliivat sangen koreiksi. Tuhkapöperö sai palvella heitä ja palmikoida heidän hiuksiaan, eikä kellekään juohnutunut mieleen, että hänenkin olisi tehnyt mieli mukaan. Kun hän vihdoin rohkeni kysyä lupaa, pilkkasivat toiset häntä kovin, kun hänellä ei edes ollut kauniita vaatteita eikä kenkiäkään.

Äitipuoli otti vakallisen jyviä, heitti ne tuhkaan ja virkkoi: „Valitse ensin

hyvät jyvät tuhasta, sitten saat mennä juhlaan, mutta kahden tunnin kuluttua sun täytyy olla valmiina“.

Lapsi raukka meni puutarhaan ja kutsui pikku lintuset ja kyyhkyset avuksi. Nämä saapuivatkin isoissa parvissa ja silmänräpäyksen kuluttua olivat jyvät kaikki järjestyksessä. Mutta kun tyttönen tyytyväisenä riensi äitipuolelle jyviä viemään, suuttui tämä, heitti tuhkaan kaksi vakallista jyviä ja käski hänen vielä puhdistaa nekin. Tuhkapäperö itkeä tillitti, mutta linnut riensivät taas avuksi ja taas oli työ tehty. Mutta äitipuolipa ei pitänytään sanaansa, vaan sanoi: „Eihän sulla ole vaatteita eikä kenkiä, kuinka sinä voisit juhlaa mennä! Luuletko että kukaan sun laistasi räsymaijaa keralaan karkeloon kehtaisi pyytää, ei ainakaan kuninkaanpoika“. Sisarpuolet lähtivät sitten ylpeinä menemään ja jättivät Tuhkapöperön suruissaan itkemään. Mutta hän juoksi äitinsä haudalle tuomen luoksi.

Kun hän siellä oli itkenyt, lensi lintunen oksalle ja viserti:

„Lausu, lapsoseni, mitä tahdot vaan; toiveesi ma kohta toteutumaan saan.“

Tuhkapöperö otti tuomen oksasta kiinni ja virkkoi:

„Kengät sorjat mulle anna,
vaatteet, helmet korjat kanna!“

Samassa hänen ylleen lensi puusta kauniit vaatteet, sukat, kengät ja helmet ia Tuhkapöperöstä tuli niin ihmeen ihana impi, että kun hän meni juhlaan, niin kuninkaan poika tanssi ainoastaan hänen kanssaan. Ja kun hän illalla tahtoi mennä kotiin, niin kuninkaan poika halusi häntä saattaa. Mutta hän pääsi pujahtamaan pakoon, juoksi haudalle tuomen luo, riisui sinne kauniit vaatteensa ja juoksi itse pankolle tuhkaan virumaan.

Samaten kävi vielä kaksi kertaa. Aina Tuhkapöperö tuli tuntemattomana ja yhä ihanampana juhlaan ja aina kuninkaan poika, karkeloi vain hänen kanssaan ja halusi saattaa hänet kotiin. Mutta kolmannella kerralla, kun hän taas juoksi pakoon, sattui häneltä kii-reessä putoamaan toisesta jalasta kul-tainen kenkä. Sen kuninkaan poika otti maasta, ihmetteli suuresti sen siroutta ja antoi kuuluttaa ympäri valtakuntansa, että se neitonen, jonka

jalkaan kenkä soveltuu, on tuleva hänen puolisokseen. Ja hän ratsasti talosta taloon koettelemassa kenkää jalkoihin. Turhaan koettelivat sisarpuoletkin kenkää jalkoihinsa, turhaan leikkelivät he kantapäänsä ja varpaansa piloille, kenkä oli yhä heille sopimaton. Silloin kuninkaanpoika kysyi, eikö talossa ollut vielä kolmas tytär. Isä virkkoi: „On kyllä Tuhkapöperö“, ja äitipuoli kiiruhti vastaamaan, ettei häntä voitaisi kuninkaan pojan nähtäviin tuoda.

Mutta kuninkaan poika halusi nähdä hänetkin. Tuhkapöperö pesi itsensä puhtaaksi ja astui sisään. Huolimatta pölyisestä hameestaan, hän verrattomasti voitti sisarpuolensa kauneudessa. Ja kun hän kulta-kengän jalkaansa pisti, oli se hänelle kuin valettu.

Samassa kuninkaan poika tunsikin hänet karkelo-toverikseen, ja huudahti: „Tämähän on mun rakas morsiameni“, otti hänet kerallaan ja vei linnaansa. Siellä alettiin heti varustaa komeita häitä.

Vihille viettäessä Tuhkapöperöllä oli kultaiset vaatteet yllä ja kulta-kruunu päässä. Hänen sisarpuolensa kateisina kävivät kahden puolen. Sil-

loinpa lensi tuomesta lintu ja nokki heiltä silmät päästä, niin että he tulivat sokeiksi. Niin he saivat palkan ilkeydestään ja pahuudestaan.

Mutta Tuhkapöperö eli ikänsä onnellisena ja puolisonsa keralla hallitsi valtakuntaansa taitavasti ja viisaasti.

